

T.A.M.A.

Temporary Autonomous Museum for All)

Προσωρινό Αυτόνομο Μουσείο για Όλους

Ένα Μουσείο χωρίς τοίχους

Ανακαλύπτω την τέχνη στα πιο απρόσμενα μέρη: στις παράγκες στις παρυφές των πόλεων, στον τρόπο που είναι ντυμένη μια γυναίκα, στα πεζοδρόμια με τα μαρμάρινα ρήθρα, σε ένα καπάκι από μπουκάλι του Perrier. Η ελληνική λέξη «τέχνη» ενέχει ακόμα την υπόσχεση της σύνδεσης του έργου των χειρών με την κατασκευαστική γνώση: ένα πρακτικό πρόβλημα με όμορφη λύση. Στη δουλειά μου χρησιμοποιώ τον εαυτό μου ως μέσο για να προκαλέσω διάλογο με άλλους ανθρώπους και να καταλάβω την τέχνη ως ενεργή κοινωνική διαδικασία που εμπεριέχει αμφότερα τη σύγκρουση και τη δυναμική.

Με αυτή την έννοια υποθέτω ότι η δημιουργία τέχνης από τη μεριά μου, που έχει περισσότερο να κάνει με τη διαδικασία και την αλλαγή παρά με το ολοκληρωμένο προϊόν αποτελεί ένα είδος ακτιβισμού. Θεωρώ την παραγωγή της τέχνης ως μια ανθρωπιστική προσπάθεια γιατί βλέπω την τέχνη αφενός να ενέχεται στον ανθρωπισμό και αφετέρου να εμπλέκεται και να επιδρά στις ζωές των ανθρώπων. Οι ακτιβιστές εξετάζουν ενδελεχώς την κοινωνία και εργάζονται για να τη βελτιώσουν.

Επιπλέον οι αλλαγές που επιτυγχάνουν σε τοπικό επίπεδο γίνονται προηγούμενα που απηχούν και εκτός συνόρων. Αντίστοιχα, φρονώ ότι εμείς οι καλλιτέχνες πρέπει να εκπαιδεύουμε τη ματιά μας σε ό,τι είναι γύρω μας για να παράγουμε τέχνη που δεν σχετίζεται μόνον με τον χρόνο και τον χώρο της δημιουργίας, αλλά τέχνη που να έχει τη δυναμική να υπερβεί το τοπικό, να μιλήσει μια διεθνή γλώσσα, να ασκεί επιρροή στο μέλλον. Η τέχνη μπορεί να μην έχει τη δυνατότητα να αλλάξει τον κόσμο αλλά οπωσδήποτε κάνει τους ανθρώπους να σκεφτούν.

Μαρία Παπαδημητρίου